נ) [בס"מו. המינין], (בס"מו פ"ב ה"ון, (בי' תי"ט מיהו דע

דהרח"ש ור"ן העתיקו

פסול], ד) [כריתות יח. כה. זבחים עו.], ד) [ל"ל

אליעזרן, ו) בס"א: המינין, 1) בס"א: לילו, ה) בס"א:

דמיחזי כמינות, ט) בק"א:

מטאמו, י) [שייך לדף מב.], כ) [ועי ט"ו בי"ד סי ה

ס"ק ד שהגיה בדברי תוס׳ הללו ע"פ סוגיא דנדרים

ובש"ך פלפולא בדברי תוס׳

הללו],

תורה אור השלם

ו. כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיְם

אָשֶּׁר יְשַׁבְּשֶּׁם בְּּוּי לֹא תַּגַשׁוּ וּלְמַגְשֵׁה אֶרֶץ בְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִּיא אָתְבֶּם שְׁמָּה לֹא תַּגְשׁוּ

גליון חש"ם

רש"י ד"ה לא שנו וכו'

מג"א סי׳ תרו ס"ק ב:

וֹבַחֶקְתִיהָם לא תַלְכוּ:

ישבתם בה

עין משפט נר מצוה

קנא א מיי׳ פ״ב מהל׳ עשין סג טוש"ע י"ד סי" יא סעיף ג: ם מניי שם סמג שם טוש"ע י"ד סי ינ קנב ב מיי׳

מעיף א: ב מיי׳ שם הלי ו סמג שם טוש"ע י"ד סי יא סעיף ד: קנד ד מייי שם סמג שם טוש"ע י"ד סי' יב סעיף ב: קנה ה מיי שם הלי יו יח

סמג שם טוש"ע י"ד סיי ה סעיף א: קנו ו מייי שם הלי כא טוש"ע שם סעיף ג: קנו ז ח ט י כ ל מיי שם סעיף א: מנח מנחיי שם הלי

יט: קנמ ס ע מייי שם הלי כ בתרא וכלישנא :לרש"י ז"ל

רבינו נרשום

לבבואה קא שחיט. כלומר מים צלולין ורואה במים . דמותו ואמרי לאותו דמות קא שחיט: אמר רבא בעכורים שנו. כלומר שאינו רואה שום דמות: רמיחזי כמאן דשחיט י לעבודת כוכבים שאינו ידו חוץ לספינה ושוחט. לא בתוד המים שחיט: משום שנאמר ובחקותיהם לא תלכו. עבודת כוכבים: מינין. הן . רומריז לערודה רוררים: שלמים כו׳. כלומר ישראל השוחמ רחוץ לשוח עולה פסולה דדבר נידר ונידב הוא שמא וידר טולח לפיכך שחיטתו פסולה: , אבל השוחט לשום חטאת לפרושי בגמ׳ כשרה דאינו כדבעינן אלא כמשחק: אשם תלוי בר נידר ונידב: השוחט לשמו פסול. כגון f) אשם תלוי: אשם תלוי בר נידר ונידב הוא והא אין חשוב אשם אם אינו חייב אשם תלוי: אמר ר׳ אשם הדרי. אמו י יוחנן ר' אליעזר היא. כלומר מה דאמרי' דפסול רמיחזי כקדשים בחוץ ר׳ אליעזר היא: לא שנו אלא תמימים. דפסולין דאמרי׳ לשום קדשים הוא: אבל בעלי מומין מידע ידיע. כלומר מידע ידיע שאינן קדשים אלא כמשחק הוא: ור' יוחנן אמר אפי׳ בעלי מומין נמי. אמו אם בכי מוכון נמ. כלומר זימנין דרמי מידי אמומין ולא ידיע אי מום עובר הוא וקדישי ופסולה . משום קדשים: אימור

א) נראה דל"ל כגון עולה וזבחים ואשם תלוי ואידך דחשיב ברישה דמתניתין.

ופסול

משום קדשים.

. אימור אמורי אמיר ביה

משום קדשים בחוץ: מהו

דתימא הא לא נדר. כלומר

ורבי שמעון מבשיר. פי׳ הקונט׳ דלא חייש למראית העין וריב״א מפרש דלא שייך כלל לר' שמעון מראית העין דדומה כמקדים על מנת לשחוט בחוץ ור׳ שמעון לטעמיה דמפרש בפ׳ הרי

> חוניו יקריבנה לבית המקדש ר"ש אומר אין זה עולה וטעמא שלא התנדב כדרך המתנדבים כדתנן בפ׳ המנחות והנסכים (שם דף קג.) הרי עלי מנחה להביא מן השעורין כו׳ ר׳ שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים ובהדיה תנה בתוספתה אהך דהכא ר' שמעון מכשיר שאין כיולה בזה מתנדב המר ר' שמעוז ומה אם אמר הרי עלי עולה לשוחטה בעבר הירדן שמא עולה היא:

והא לא אמר לשם חמאתי. ס אס לא אמר לשם חטאת ואפי׳ אם אמר הרי זו מטאמי לא אמר כלום כדאמריגן בפ"ק דנדרים (דף ו.): אימר נדר בצינעא. ולעיל דלא חיישינן שמא יש לו זבח בתוך ביתו בצינעה דחית ליה קלה שרגיל להודיע שלא יבואו לידי מעילה: לא שנו אלא שאין לו אשה. מה שהקשה בקונטרם אי שאין לו אשה למה לו למתנייה זה הכלל פשיטא למאי נחוש לה יש לומר אין לו אשה היינו שאין אנו יודעין אם יש לו אשה אם לאו וכן אין לו זבח דלעיל אבל בידוע דאין לו לא אינטריך:

הדרן עלך השוחם

תודה שחימתו פסולה ור"ש מכשיר או ישנים אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשום אחד מכל אלו ואחד לשום דבר כשר שחימתו פסולה יהשוחט לשם חמאת לשם אשם ודאי לשם בכור לשם מעשר לשם תמורה שחימתו כשרה יזה הכלל כל דבר שנידר ונידב השוחם לשמו 🌣 אסור ושאינו נידר ונידב השוחם לשמו כשר: 🖾 השוחם לשם עולה אשם תלוי בר נידר ונידב הוא אמר ר' יוחנן יהא מני רבי אלעזר היא דאמר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום פסח בר נידב ונידר הוא ומנא קביעא ליה אמר ר' אושעיא משאני פסח הואיל והפרשתו כל השנה כולה א"ר ינאי לא שנו אלא תמימים אבל בעלי מומין מידע ידיע ור' יוחגן אמר יאפי' בעלי מומין גמי זיִמנין דרמי ליה מידי אמומא ולא ידיע: השוחם לשם חמאת: א"ר יוחנן לא שנו אלא שאינו מחוייב חמאת יאבל מחוייב חמאת אימא לשום חמאתו הוא עושה והא לא קאמר לשם חטאתי אמר ר' אבהו לבאומר לשם חטאתי: לשם תמורה: אמר ר"א לא שנו אלא שאין לו זבח בתוך ביתו מאבל יש לו זבח בתוך ביתו אימא אמורי אמיר ביה והא לא קאמר לשם תמורת זבחי א"ר אבהו יבאומר לשם תמורת זבחי: זה הכלל: לאתויי מאי פלאתויי עולת נזיר דמהו דתימא הא לא נדר אימר נדר בצינעא ושאינו נידר ונידב עלאתויי עולת יולדת א"ר אלעזר לא שנו אלא שאין לו אשה אבל יש לו אשה אימר לשמה הוא עושה והא לא קאמר לשם עולת אשתי א"ר אבהו באומר לשם עולת אשתי פשיטא

מפריש ליה וקשחיט פסח בשאר ימות השנה וקי"ל דשלמים הוא ואמרי מהו קשחיט שלמים בחוץ ואכיל להו: מידע ידיע. דמשקר ולא נפיק חורבא מיניה: דרמי מידי אמומא. שיהא נכסה בלמר או בטיט ולא חזו ליה וסברי תם הוא: לא שנו <mark>אלא שאינו מחוייב חטאס.</mark> דלא אמרי אינשי השתא מפריש לה דהא חטאת לאו בנדר ובנדבה אתי והא לא חשו רבנן דלמא מאן דחזי סבר מחוייב חטאת הוא דההוא קלא אית ליה דמי שבא לידו דבר עבירה °בשוגג אינו מחפה עליה כדי שיחבייש ומתכפר לו: אבל מחוייב הטאח. מאן דחזי סבר לשם חטאחש הוא מפרישה עכשיו: והא לא קאמר לשם חטאחי. דמשמע שאני חייב אלא לשם חטאח דמשמע לשון נדר ומידע ידיע דאין בדבריו כלום דבשלמא דבר הנידר ונידב איכא למימר השתא מקבל לה עליה בשעת הפרשה ולא בעי למימר לשם עולתי אבל הכא כל כמה דלא אמר לשם חטאתי לא משמע לשם אותה שאני מחיייב: באומר לשם חטאתי. והיכא דאינו מחוייב חטאת אפי׳ [אמר] לשם חטאתי מידע ידעי דמשקר: שאין לו ובח. דליכא למימר השתא עביד לה תמורה דבמאי מימר לה דהא ליכה למיגור מאן דחזי סבר יש לו זבח אחר דההוא קלא אית ליה: אימר אמורי אמיר ביה. ומאן דחזי סבר השתא מימר לה בהך אמירה דבשעת שחיטה ואע"ג דלא מוקי לה בהדי זבח חייל עלה שם תמורה דתנן בתמורה (דף מ.) תחת חטאת תחת עולה שיש לי בבית היה לו דבריו קיימין: **והא לא קאמר לשם חמורת ובחי.** דלהוי משמע שימירנה בו אלא לשם תמורה דמשמע דבשמא בעלמא בעי לשוויי ממורה ואיהו ליתא אלא היכא דמימר לה בזבח דתנן בממורה (שם) מחת חטאת מחת עולה לא אמר כלום: **לשם סמורת זבחי**. ואשמועינן מתני׳ דהיכא דאין לו זבח כשרה ולא חיישינן דלמא מאן דחזי סבר דאית ליה מ"ע דאי הוה ליה מידע הוו ידעי: עולם נזיר. דאי אמר הריני שוחט לשם עולת נזיר פסולה דמאן דחזי סבר נדר הוא והשתא קמפריש ושחיט לה. ואע"ג דנזיר נידר ונידב הוא דע"י נדר הוא בא אי לא הוה תני זה הכלל לאתויי לא שמעינן ליה מעולה דרישא: דמהו דהימא. ליכא למיחש לחורבא דמידע ידעי דהא לא נדר: **קא משמע לו**. דמימר אמרי דלמא נדר בצינעא זה שלשים יום שהוא סתם נזירות ובשלשים יום לא מינכרא מילתיה לשכניו: לאסויי עולס יולדס. שאם אמר לשם עולת יולדת בפירוש כשרה דמידע ידעי דהשתא לא נדר לה וכדמפרש בשאין לו אשה: י מהו דהימא. כלומר ואיצטריך רבי אלעזר לאשמועינן דכי יש לו אשה פסולה אף על גב דאמרה רבי אלעזר לעיל גבי תמורה:

יחקה את הלדוקים יחזיק ידיהם בחוקותיהם. יחקה לשון חוק: גמ' לבבואה. פרצוף שלוש הנראה במים: עכורין. לא מינכר בהו בבוחה: והחמרת חין שוחטין לגומה. והדר תני חבל עושה גומה: עלי עשרון (מנחות דף קט.) הרי עלי עולה על מנת שאקריבנה בבית כל עיקר. ואפי׳ בבית דמיחזי כמנהג לדוקים יו: על דופני הספינה. ומדופני הספינה למים: לנקר. לנקות: מקום. חריץ קטן: ובשוק

השוחם פרק שני חולין

יחקה את הצדוקים 🌣: גמ' אין שוחטין לא

לתוך וכו': מאי שנא לתוך ימים דלא דאמרי

לשרא דימא קא שחים לתוך עוגה של מים

נמי אמרי לבבואה קא שחים אמר רבא

בעכורים שנו: אין שוחטין לגומא וכו':

והא אמרת אין שוחמין לגומא כלל אמר אביי

רישא בגומא שבשוק אמר ליה רבא והא

מדקתני סיפא ובשוק לא יעשה כן מכלל

דרישא לאו בשוק עסקינן אלא אמר רבא

הכי קאמר יאין שוחמין לגומא כל עיקר והרוצה לנקר חצרו כיצד הוא עושה עושה

מקום חוץ לגומא ושוחט ודם שותת ויורד

לגומא ובשוק לא יעשה כן שלא יחקה את

הצדוקים תניא כוותיה דרבא יהיה מהלד

בספינה ואין לו מקום בספינה לשחוט מוציא

ידו חוץ לספינה ושוחט ודם שותת ויורד על

דופני הספינה ואין שוחט לגומא כל עיקר

והרוצה לנקר חצרו כיצד הוא עושה עושה

מקום חוץ לגומא ושוחט ודם שותת ויורד

לגומא ובשוק לא יעשה כן משום שנאמר יובחוקותיהם לא תלכו יואם עשה כן צריך

בדיקה אחריו: מתני׳ יהשוחט לשם עולה

לשם זבחים לשם אשם תלוי לשם פסח לשם

לעבודת כוכבים ויבדלו מפתו ומיינו: מתני' השוחט. חולין בחוץ: לשם עולה. דכיון דבאה בנדר ובנדבה הרואה אומר עכשיו הוא מקדיש ושוחטה לעולה וקדשים בחוץ מותרים וגזור רבנן אשליה פסול וכן שלמים וכו': אשם סלוי. בא על ספק חיוב כרת כגון ב׳ חתיכות לפניו ואכל אחת מהן ובאו עדים ואמרו אחת מהן של חלב היתה ואין ידוע איזו אכל אשתו ואחותו עמו בבית כסבור פשבא על אשתו ונחלף ולא ידע למחר על איזו מהם בא שהיו שתיהן במטהם והוא לא היה יודע מביא אשם תלוי להגין מן היסורין עד שיודע לו אם חטא ודאי מביא חטאת. ובגמ׳ פריך והא לאו נידר ונידב הוא

והרואה יודע שאין בדבריו כלום שאין

שם אשם תלוי אא"כ היה מחוייב

וההוא קלא אית ליה ופסח נמי בגמ׳

פריך: וֹר׳ שמעון מכשיר. לה חיים

למראית העין: אשם ודאי. אשם גזילות דהיינו נשבע לשקר לכפירת

ממון אשם מעילות אשם שפחה חרופה.

ועלים שם שחשם תלוי בא על ספיקו

קרי להו להני אשם ודאי: לשם בכור

לשם מעשר. מידע ידעי דשקר הוא

דבכור ומעשר מידע ידעי מקמי הכי

דאילו ההיא שעתא לאו בני אפרושי

נינהו דנימא השתא קמקדיש להו:

זה הכלל. בגמ' מפרש לחתויי מחי

דהא חשבינהו לכולהו: גמ' בר

נידר ונידב הוא. בתמיה: בכל יום.

שבכל יום הוא עומד בספק חטאת

ולבו נוהפו שמא חטא ומלינו שהכשיר

הכתוב אשם תלוי ליקרב וליאכל היכא

דהוחזק ספק חטא בעדים והאי נמי

אנן סהדי שדכל יומא בספק חטא

קחי: זימנה קביעה ליה. בערב

הפסח הלכך מידע ידעי דדברי רוח

הן: הואיל והפרשתו כל השנה. כל

ימות השנה ראוי להפרישו ולהניחו עד

זמנו הלכך השתא נמי אמרי השתא

לה יעשה. שחין חדם חש לנקר חת

השוק: בדיקה אחריו. שמא מין הוא

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] מתני' שנים אוחזיו בסכין ושוחטין אחד לשום אחד מכל אלו. נ"ב עי' ב"י סוף סי ה בד"ה ודע שכתב הרמב"ם וכו' עד

מוסף רש"י

מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום. שאין לך אדס שאינו עומד בספק חטא

שימה מקובצת לו וגזור רבנז עלה ופסלוה :לבא על אשתו ונחלף: . שהיו שתיהן במטה אן שוון שוניון ב אחת והוא לא היה מביא אשם תלוי ל . עליו מז היסורים: **דו** ועל שם שאשם תלוי נקרא על שם ספקו קרי להו

להני אשם ודאי: **ל**] והאי

יומא בספק: